

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. K.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2627/DS/2017, JID 102583/2017/KUUK/Far,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2627/DS/2017, JID 102583/2017/KUUK/Far, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, Odbor správních činností, Oddělení přestupků (dále jen „magistrát“), ze dne 27. 2. 2017, č. j. MgMT-SC 087637/PŘ/2923/2016/Ši (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se dopustil tím, že dne 25. 7. 2016 v 14:53 hodin na silnici pro motorová vozidla č. I/63 (3,0 km) ve směru z Ústí nad Labem do Teplic jako řidič vozidla Dodge Charger registrační značky „X“ jel nedovolenou rychlostí mimo obec, kde je zákonem dovolená nejvyšší rychlost jízdy 110 km/h, přičemž mu byla Policií ČR, DO Řehlovice, naměřena rychlost 140 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 %, byla tedy nejnížší skutečná naměřená rychlost jízdy 135 km/hod. Jmenovaný překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 25 km/h. Svým jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce se domáhal rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce ve své obsáhlé žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný v odůvodnění nedostatečně vyjádřil zejm. k formě zavinění přestupku, způsobu měření rychlosti, měřicímu mechanismu rychloměru a k místu spáchání přestupku. Rovněž se nedostatečně vyjádřil k navrhovaným důkazům výsledkem policistů, ohledání místa přestupku, obstarání protokolu o nové kalibraci rychloměru po výměně pneumatik a k obrázku se zakreslením místa měření, jež se dle žalobce nacházelo v zatáčce, v čemž spatřoval opomenuté důkazy. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016-50.
3. Dále namítal, že žalovaný neodstranil pochybnosti o ověření rychloměru, jelikož se nedotázal provozovatele měřicího vozidla, zda došlo k výměně pneumatik na dotčeném vozidle, což by případně způsobilo zánik ověření, stejně jako v případě podhuštěné levé přední pneumatiky. Nesouhlasil s argumentací, že pokud došlo k pořízení snímku, bylo měření rychlosti provedeno správně, přičemž k tomuto uvedl, že žalovaným uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, se týkal jiného modelu rychloměru (AD 9C). Žalovaný rovněž chybně označil použitý rychloměr za laserový namísto radarového, když poukazoval na způsob měření rychlosti pomocí záměrného kříže, kterýžto se u použitého radarového rychloměru vůbec nevyskytuje, k tomuto žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 3. 2017, č. j. 20 A 9/2016-38.
4. Namítal, že nebylo ve správním řízení prokázáno, že se měření rychlosti neuskutečnilo v zatáčce, což by bylo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru. K tomuto navrhl ve správním řízení vyslechnout dotčené policisty. Návrh byl odmítnut s odůvodněním, že měření proběhlo v klidu a policisté by si již danou situaci nepamatovali. Žalobce s tímto nesouhlasil a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 58/2008-63. Trval na svém tvrzení, že výslech policistů měl být proveden, aby byly odstraněny pochybnosti o způsobu a místě měření rychlosti, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze ověřeným a kalibrovaným rychloměrem, bez ohledu na kázeňské řízení s dotčenými policisty. K tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56. Vina žalobce nebyla prokázána nad veškerou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pochybnost a napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové jsou tedy v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

5. Zpochybnil samotné ověření rychloměru, jelikož bylo provedeno autorizovaným metrologickým střediskem, které bylo zároveň výrobcem dotčeného rychloměru, tudíž byl podjatý. Taktéž zpochybnil proškolení policisty, jenž měření prováděl, neboť doklad o jeho proškolení je vágní, neurčitý a nepodepsaný.
6. Sdělil, že došlo ke změně předmětu řízení, neboť místo přestupku bylo na začátku řízení v příkaze vymezeno „na silnici R 63“ a následně bez jakéhokoli vyrozumění bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí změněno na „silnici pro motorová vozidla I/63 (3,0 km)“, tedy na odlišnou pozemní komunikaci s kilometráží, jež není nikterak odůvodněna, ani důkazně podložena. Tudíž byla porušena zásada obžalovací.
7. Žalobce shledal nedostatečným odůvodnění, že k měření došlo na silnici pro motorová vozidla, kde je dle § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu nejvyšší povolená rychlost 110 km/h. Žalovaný se měl zabývat legální definicí silnice pro motorová vozidla a argumentaci podrobněji rozvést. Žalobce daný úsek dálnice neznal, značku neviděl, domníval se, že je na dálnici, a jel stejně rychle jako ostatní účastníci silničního provozu.
8. Tvrdil, že byl na svých právech zkrácen, když dle výroku měl uloženou pokutu splatit pouze převodem na účet správního orgánu a nemohl ji zaplatit dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, např. v hotovosti na pokladně.
9. Uvedl, že není zřejmé, podle jaké časové verze zákonů bylo rozhodnuto, neboť předpisy byly označeny pouze dovětkem „ve znění pozdějších předpisů“. Nedostatkem rovněž je, že z odůvodnění není zřejmé, zda se správní orgány zabývaly možností aplikovat pozdější právní úpravu, jež by byla pro žalobce příhodnější. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013-29.
10. Závěrem uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž shledal žalobu nedůvodnou a k žalobním bodům uvedl, že v případě nevhodné manipulace s rychloměrem nebo v případě jakýchkoli chyb, by ke změření rychlosti vůbec nedošlo a rychloměr by pouze signalizoval chybu. Měření tudíž proběhlo správně. Námitky vůči ověřovacímu listu rychloměru, měl žalobce směřovat na autorizované metrologické středisko, jež ověřovací list vydalo, případně k Ministerstvu průmyslu a obchodu, jakožto ústřednímu orgánu státní správy v dané oblasti. Námitku, že policista nebyl k měření rychlosti s daným rychloměrem proškolen, shledal obstrukční, jelikož Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

policisté jsou profesionálové, kteří jsou k měření rychlosti povoláni ze zákona, k tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80, a rozsudek ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36. K žalobcově nesouhlasu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, sdělil, že podstatou je, že rychloměr z dotčeného rozsudku i rychloměr z nyní posuzovaného případu mají plně automatizované režimy měření. Námitku týkající se upuštěného předního kola měřicího vozidla, shledal ryze účelovou, neboť si žalobce na tuto námitku vzpomněl až s časovým odstupem. Rovněž shledal účelovými všechny následující žalobní námítky, jelikož je žalobce neuplatnil již v odvolání, ačkoli všechny směřují do prvoinstančního řízení. Jedná se o změnu předmětu řízení (změnu názvu totožné silnice), která nemůže mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Forma zavinění byla uvedena ve výroku prvostupňového rozhodnutí dle požadavku § 77 zákona o přestupcích. Sdělil, že nepochopil smysl námítky týkající se dokazování skutečností ohledně silnice pro motorová vozidla. Konstatoval, že výrok o způsobu platby je pouze informativní sdělení, jež nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, a námitka je čistě hypotetická, jelikož žalobci nebyl odepřen jiný způsob platby. Uvedl, že spolu se správním orgánem prvního stupně rozhodovali dle zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 29. 6. 2017. Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nabyl účinnosti až dne 1. 7. 2017, tudíž nemohl být aplikován. Nesouhlas žalobce a jeho zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů neshledal pro případ relevantním.

Ústní jednání před soudem

12. Z jednání soudu konaného dne 5. 8. 2019 se žalobce a jeho právní zástupce písemně omluvili a souhlasili s jednáním bez jejich přítomnosti.
13. Při jednání soud provedl listinný důkaz dle § 52 odst. 1 s. ř. s. mapou silniční a dálniční sítě, konkrétně silnice I/63 mezi Ústím nad Labem a Teplicemi, stažené z internetového portálu Mapy.cz.
14. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu v plném rozsahu odkázala na písemné vyjádření k žalobě. K provedení důkazu mapou se nechtěla vyjádřit a neměla návrhy na doplnění dokazování. Rovněž sdělila, že skutkový stav byl ve správním řízení řádně zjištěn a proto navrhla zamítnutí žaloby. Náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Správní spis

15. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 27. 7. 2016 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Odborem služby dopravní policie, Dálniční oddělení Řehlovice, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 25. 7. 2016 ve 14:53 hodin na silnici pro motorová vozidla I/63 na 3,0 km, ve směru jízdy z Ústí nad Labem do Teplic, neboť při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Dodge Charger SRT-8, r. z. „X“, překročil dovolenou rychlost, když mu na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 110 km/h, byla naměřena rychlost 140 km/h (po odečtení průměrné odchylky 135 km/h). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně výstupu z rychloměru výrobního čísla 12/0035, seznamu čísel policistů proškolených k užívání veškeré techniky daného útvaru a ověřovací list k rychloměru výrobního čísla 12/0035. Osobní automobil tov. zn. Dodge Charger SRT-8, r. z. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů žalobce, překročil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec více než o 10 km/h a o méně než 30 km/h, a to v úseku kde je maximální dovolená rychlost 110 km/h. Řidič odmítl projednání v blokovém řízení. Z výpisu evidenční karty žalobce soud zjistil, že od roku 2010 do roku 2016 žalobce spáchal celkem 3 přestupky, jež se týkaly překročení nejvyšší povolené rychlosti.

16. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát rozhodl příkazem ze dne 16. 11. 2016, proti němuž podal žalobce odpor dne 9. 12. 2016, následně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 9. 1. 2017, přičemž žalobce ani jeho zmocněnec se jej bez omluvy nezúčastnili. Zmocněnec žalobce pouze nahlédl do spisu dne 2. 1. 2017 a pořídil z něj fotokopie. Dne 10. 1. 2017 doručil zmocněnec žalobce magistrátu vyjádření s námitkami týkající se dotčeného přestupku, načež magistrát dne 27. 2. 2017 vydal prvostupňové rozhodnutí. Dne 20. 3. 2017 podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, jež přes výzvu ze dne 22. 3. 2017 nedoplnil, načež dne 29. 6. 2017 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
20. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
21. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
22. Dle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.

23. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: „*NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...*“
24. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“
25. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí především v tom, že se žalovaný nedostatečně vyjádřil k námitkám týkajících se formy zavinění přestupku, způsobu měření rychlosti, měřicího mechanismu rychloměru a místa spáchání přestupku. Rovněž se měl žalovaný nedostatečně vyjádřit k navrhovaným důkazům výsledkem policistů, ohledání místa přestupku, obstarání protokolu o nové kalibraci rychloměru po výměně pneumatik a k obrázku se zakreslením místa měření, jež se dle žalobce nacházelo v zatáčce, v čemž spatřoval opomenuté důkazy.
26. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou, neboť magistrát se v prvostupňovém rozhodnutí k rozporovaným námitkám žalobce a navrhovaným důkazům dostatečně vyjádřil, a to zejm. na str. 3, kde uvedl, že: „*Námítky zástupce obviněného, které jsou uvedeny v písemném vyjádření (osazení pneumatik služebního vozidla, údajné zploštění předního kola, poloha měřicího zařízení), považuje správní orgán za bezpředmětné. Správní orgán nemá důvod učinit obviněným navrhovaný dotaz provozovateli, neboť takové informace nemají vliv na skutečný stav věci, tj. zjištěné překročení rychlosti. Skutečný stav věci byl náležitě zadokumentován a ve věci přestupku obviněného není tak ze strany správního orgánu pochyb. K výsledku policistů správní orgán nepřistoupil z důvodu, že z dostupné spisové dokumentace vyplývá jasný důkaz o spáchání přestupku (rozsudek NSS ze dne 29.05.2014, č.j. 10 As 25/2014-48). Vzhledem k tomu, že jmenovaný na místě nic nenamítal, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*“

kontrola tak proběhla zcela v klidu, a vzhledem k časovému odstupu, není jednoznačné, že by si policisté pamatovali detailně podrobnosti kontroly. Je zřejmé, že by uvedli, že kontrola proběhla standardně a odkázali se na úřední záznam, z kterého taktéž nevyplývá, že by na místě byly pochybnosti o osobě řidiče.“ K zavinění žalobce se magistrát vyjádřil na str. 5 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí, k mechanismu měření rychlosti rychloměru se vyjádřil magistrát na str. 4 prvostupňového rozhodnutí. V tomto směru je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není třeba, aby se žalovaný či magistrát zabýval detailně každou dílčí námitkou odvolání, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí.

27. Soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Magistrát i žalovaný dostatečným způsobem reagovali na námitky, které žalobce písemně uplatnil v prvostupňovém řízení. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Přitom argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by vedlo, zejména u rozsáhlých podání, jako tomu bylo v nyní posuzované věci, k rozhodnutím nepřehledným a nesrozumitelným. Byť v příslušných částech svých rozhodnutí magistrát i žalovaný výslovně nezmnili stěžovatelem navržené důkazy či námitky, je z kontextu zcela zřejmé, proč považovali provedení požadovaných důkazů za nadbytečné, či námitky za neopodstatněné. Napadené rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné.
28. Žalobce zpochybnil ověření použitého silničního radarového rychloměru Ramer 10 C s ohledem na podhuštěnou levou přední pneumatiku měřícího vozidla a na možnost, že ode dne získání ověření rychloměru došlo k výměně pneumatik měřícího vozidla. Taktéž zpochybnil závěr, že dotčený rychloměr je plně automatizovaný a v případě, že nastane chyba v měření rychlosti, není vůbec pořízen snímek. Rozporoval odůvodnění, v němž bylo uvedeno, že použitý rychloměr byl laserový, přičemž byl radarový, a způsob měření rychlosti pomocí záměrného kříže, který se u použitého radarového rychloměru vůbec nevyskytuje. Soud k tomuto uvádí, že v dotčeném případě se jedná o silniční radarový rychloměr, tedy rychloměr s totožným funkčním mechanismem, jakýžto měl i rychloměr z žalovaným citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60. V obou případech se jedná o automatizované rychloměry, které v případě jakékoliv chyby měření nahlásí chybu a rychlost vůbec nezměří. Pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32). Ke zpochybnění ověření rychloměru s ohledem na pneumatiky měřícího vozidla viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, který se zabýval měřením rychlosti měřícím zařízením Ramer 10 C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), podle něhož „*výhrada stěžovatele k věrohodnosti provedeného měření, vycházející z výměny pneumatik na měřícím vozidle, je zjevně nedůvodná. (...) [P]odle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“ Podstatu odůvodnění žalobce výše uvedenou námitkou nezpochybnil.

29. Ověření rychloměru není rovněž zpochybněno skutečností, že bylo uděleno autorizovaným metrologickým střediskem, jež je rovněž jeho výrobcem. Soud k tomuto konstatuje, že zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, tuto situaci nezakazuje, přičemž žalobce měl možnost požádat o ověření radaru dle citovaného zákona, jak konstatoval i Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku.
30. K žalobní námitce, že měření rychlosti proběhlo v zatáčce v rozporu s návodem k použití rychloměru, soud uvádí, že z výroku, jež má oporu v podkladech správního spisu, je patrné, že k měření došlo na silnici pro motorová vozidla I/63 na 3,0 km ve směru z Ústí nad Labem do Teplic. Z mapy silniční a dálniční sítě z internetového portálu Mapy.cz (dostupné na www.mapy.cz) je patrné, že se jedná o přímý úsek silnice. Také ze snímku z rychloměru se jeví, že měřený úsek silnice byl přímý, nikoli obloukovitý. Není tedy prostoru pro pochyby, že bylo měřeno v zatáčce. Nadto je naměřená rychlost podrobena odečtu průměrné odchylky měření, jež je korekcí neideálních podmínek měření v reálném světě.
31. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24, mj. vyplývá, že: „Povinnost zachovat totožnost skutku neznamená, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Některé okolnosti tak mohou být oproti oznámení o zahájení řízení přidány, jiné naopak odpadnou, ukáže-li se, že jsou pro následek irrelevantní. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2001, sp. zn. 3 Tz 279/2000).“ a „Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek...“
32. Námitku týkající se změny předmětu řízení, neboť místo přestupku bylo na začátku řízení v příkazu vymezeno „na silnici R 63“ a následně bez jakéhokoli vyrozumění bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí změněno na „silnici pro motorová vozidla I/63 (3,0 km)“, shledal soud nedůvodnou, neboť označení „silnice R 63“ je pouze starší označení pro totožnou komunikaci „silnici pro motorová vozidla I/63“. Přidáním kilometráže místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí oproti dotčenému příkazu došlo pouze k upřesnění popisu skutku, nikoliv ke změně totožnosti skutku.
33. Soud dále sděluje, že mu není zřejmý smysl žalobcovi výtky, když požadoval, aby se žalovaný zabýval legální definicí silnice pro motorová vozidla a svoji argumentaci v tomto směru podrobněji rozvedl. Neopodstatněné je žalobcovo tvrzení, že daný úsek silnice Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neznal, domníval se, že je na dálnici, označení silnice pro motorová vozidla neviděl a jel stejně rychle jako ostatní účastníci provozu. Soud k tomuto konstatuje, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, a tudíž je plně seznámen s pravidly silničního provozu. Poukazováním na svoji neznalost dopravních předpisů, nepozornost při řízení či pochybení ostatních řidičů se nezavazuje odpovědnosti za své protiprávní jednání.

34. K námitce, že u policisty, jenž prováděl měření rychlosti, nebylo ve správním řízení doloženo osvědčení o proškolení k měření rychlosti, soud sděluje, že v případě příslušníků dopravní policie se jedná o profesionály, kteří provádějí dohled nad bezpečností silničního provozu ze zákona, a soud nezkoumá předpoklady pro výkon jejich jednotlivých funkcí. Stejně tak soud nezkoumal, zda dotčení policisté disponují řidičským oprávněním skupiny B, které je opravňuje k řízení služebního vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54). Žalobce navíc neuvedl nic konkrétního, čím by kvalifikaci policistů zpochybnil.
35. Ani fakt, že magistrát ve výroku stanovil, že pokutu a náklady řízení je žalobce povinen uhradit na účet správního orgánu, a nezmínil další možnosti úhrady, nevyvolává nutnost zrušení jeho rozhodnutí. Uvedená část výroku je pouze informativní. Výrok dle § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na účastníkovi, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí. Ostatně stěžovatel ani netvrdil, že by správní orgán odmítl přijmout jeho platbu provedenou jiným než výše uvedeným způsobem. Netvrdil-li žalobce, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho magistrát omezil na jeho právech. Právní jistotu pak nemůže narušovat čistě hypotetická otázka, zda by správní orgán platbu provedenou jiným způsobem vůbec akceptoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34.)
36. Námitku, že z popisu aplikovaných zákonů není možné zjistit, o jakou časovou verzi daných zákonů se jedná, shledal soud nedůvodnou. Je standardní metodou v právních profesích specifikovat znění zákonů dovětkem „ve znění pozdějších předpisů“ či „v platném znění“. Žalobce ostatně nenamítal, že byl v dané věci aplikován neúčinný zákon. Jedná se tak o námitku v teoretické rovině, bez dopadů na nyní projednávanou věc. Zároveň soud konstatuje, že ke spáchání přestupku došlo dne 25. 7. 2016 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 29. 6. 2017, přičemž aplikovaná ustanovení § 18 odst. 3, § 125c odst. 1 písm. f bod 4 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním nedošla během trvání správního řízení, konkrétně v období od 20. 2. 2016 do 30. 6. 2017, změn. Žalovaný se tudíž nemohl zabývat otázkou, zda je novější právní úprava pro žalobce příznivější.
37. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
38. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

39. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. srpna 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.